

om man kan holde sig forvisset om, at ingen Dvinde, naar hun bliver fuldmyndig, vil indlade sig paa letfindige Handeler og forkeerte Dispositioner, men Spørgsmaalet er, om denne Mulighed er større eller endog blot væsentlig større hos Dvinden end hos Manden, og dette Spørgsmaal erklærer Udvalget maa besvares benægtende. Det er altsaa et Spørgsmaal, som kan besvares efter Enhvers individuelle Anskuelse. Udvalget er kommet til det Resultat, at det maa besvares benægtende; jeg er derimod kommen til det modsatte Resultat, at det maa besvares bekræftende. Det er min Overbeviisning, at i Reglen vil Dvinden ikke have den Gyde til at modstaae Overtalelser til at indtræde i en letfindig Handel, som Manden vil have. Jeg troer, at en Dvinde langt lettere lader sig lede ved Raad af Andre, end Manden i Reglen vil gjøre. Naar jeg saaledes maa besvare dette Spørgsmaal, stillet saaledes, som Udvalget har stillet det, har det naturligtvis til Følge, at jeg ikke kan erklære mig for den Forandring i Loven, som Udvalget har foreslaaet, idet jeg troer, at den let vil bevirke, at den Formue, som den ugifte Dvinde er i Besiddelse af, udsættes for at blive forødet paa en eller anden Maade. Jeg maa altsaa bestemt modsætte mig de Endringer i det Hele, som Udvalget har foreslaaet, og navnlig Endringsforslaget til § 1. Skulde jeg kunne gaae ind derpaa, maatte Loven i ethvert Fald for det Første optage en Bestemmelse om, at den først traadte i Kraft efter en vis Tids Forløb, for at Forældre og Børgere kunne faae Tid til at træffe saadanne Dispositioner med Hensyn til vedkommende ugifte Pigers Formue, at den Fare, som jeg troer ellers vilde indtræde, vilde falde bort. Dernæst maatte jeg ogsaa ansee det for rettest, at der i Loven optoges en Bestemmelse, lig den, der findes i den Lov om ugifte Dvinders Myndighed, der har været forelagt den svenske Rigsdag, den nemlig, hvorefter den ugifte 23-aarige Dvinde skal have Afgang til at forblive umyndig, saafremt hun selv finder, at det maatte være hende tjenligt. Hvad Endringsforslaget til § 2 angaaer, kan jeg ikke have noget Væsentligt at erindre derimod. Det forekommer mig kun, at denne Bestemmelse ikke er saa heldig for de Umyndige

som den, der findes i Udvalget. Efter Udvalgets Bestemmelse skulle vedkommende ugifte Dvinder ikke kunne opfige deres Capital til Udbetaling før efter 3 Aar; efter Udvalget er der dog altid Mulighed for, at de kunne faae deres Capitaler udbetalte inden den Tid, saafremt der i Løbet af disse 3 Aar indkomme Capitaler, som kunne anvendes til at betale dem med.

Lehmann: Den ærede Justitsminister har baade i Begyndelsen og i Slutningen af sit Foredrag stærkt fremhævet, at der ligger noget meget Individuelt i det Svar, som Enhver vil give paa det her foreliggende Spørgsmaal, da det nødvendigvis maa være afhængigt af den Erfaring, som Enhver i saa Henseende i sin Kreds har havt rig Leilighed til at gjøre. Forsaavidt der altsaa er Tale om en individuel Mening, saa troer jeg, at jeg ligesom tidligere ved andre Leiligheder, saaledes ogsaa ved det Par Ord, som jeg ved Sagens første Behandling tillod mig at anføre, har fremsat den klart. Jeg har med Hensyn til det her foreliggende Spørgsmaal gjentagne Gange udtalt, at det var min fulde Overbeviisning, at Fuldmyndighed, i alt Fald fra det 25de Aar, var Dvindens gode Ret; og naar jeg i Slutningen antydede et vist Minimum, var det kun for Muligheden af, at denne Ret endnu ikke skulde have fundet saa almindelig Anerkjendelse, at den kunde ventes at tildeles hende. Der er altsaa ikke den allerførneste Inconsequens tilføede, og uagtet jeg ikke anseer det for i nogen Maade at være en Skam, at den, der indtræder i et Udvalg, under de der stedfindende Forhandlinger modificerer sin engang bestemt udtalte Anskuelse, eftersom jo dette paa en vis Maade kan siges at være Diemedet med en saadan sælles Overveielse, saa er dog den Mening, med hvilken jeg er indtraadt i Udvalget, aldeles klar, og det har været til stor Styrke for den hos samtlige Udvalgets Medlemmer at finde ganske den samme Overbeviisning udtalt. Jeg vil derfor tillade mig ved denne Leilighed at bemærke, at det i saa Sager vil være saa ønskeligt som i denne, at ret mange af Thingets Medlemmer ville deeltage mere eller mindre i Forhandlingerne, for